

[Henriette Crone.]

lertid nu blevet opmærksom paa, at § 7, 2det Stykke, kan faa videre Konsekvenser end tænkt — hvilket den ærede Ordfører for Partiet Venstre for øvrigt ogsaa var inde paa. Jeg tror derefter, at man skal overlade til Lægens Dømmekraft og Samvittighed, om han bør efterkomme Tilkaldelsen eller ikke, og hvis ikke disse, Dømmekraften og Samvittigheden, slaar til, kan man jo kræve Lægen til Ansvar efter Loven. Man har i saa Henseende baade Straffeloven og denne Lovs Kapitel V, om Tilsyn og Ansvar, at holde sig til.

Som bekendt honoreres Sygekasselægerne efter to forskellige Takster, efter Takst 1 med et bestemt fastsat Beløb pr. Medlem af Kassen indenfor hans Omraade og efter Takst 2 med et bestemt Beløb pr. Besøg. Takst 1 er gældende for alle statsanerkendte Sygekasser i København og vistnok i alle Provinsbyer, medens Takst 2 anvendes paa Landet. For at kontrollere, at disse Besøg ikke bliver hyppigere end nødvendigt, hvad baade Lægen og Patient kan være interesseret i paa hver sin Vis, kræves det, som det nu er, at Lægen, hvor der ikke foreligger ganske særlige Tilfælde, skal have en Rekvisition fra Sygekassen eller fra Sognet, hvis det er Kommunen, der skal betale. I Henhold til Lovforslagets § 14, 2det Stykke, skal Lægen, der er tilkaldt efter § 7, imidlertid under alle Omstændigheder have sin Betaling for Besøget + eventuelle Kørselsudgifter, og det er der ikke noget at sige til. Man kan ikke foreskrive Lægen, at han skal møde ved alle Tilkaldelser, og saa sige, at han ikke i alle Tilfælde kan faa Betaling for det, og Lægen kan med Rette sige, at han i Henhold til Bestemmelsen i Loven ikke har turdet udsætte sig for ikke at efterkomme en Tilkaldelse, selv om han i og for sig med sit Kendskab til den Patient, som han er kaldt til, udmærket godt ved, at det ikke er nødvendigt. Det vil derfor, hvis Forslaget ophøjes til Lov, kunne have stor økonomisk Betydning baade for Kommunerne og Sygekasserne, og jeg tror derfor, at vi i det Udvalg, som bliver nedsat om Lovforslaget, skal tage ogsaa dette Spørgsmaal ind under Overvejelserne.

De Bemærkninger, jeg har gjort til Lovforslaget, har jo i væsentlig Grad været af kritisk Natur. Den højtærede Minister gav ved Forelæggelsen en meget detailleret Redegørelse for alle Enkeltheder, og jeg har derfor ikke ment det nødvendigt ogsaa at komme ind paa alle disse Enkeltheder eller at give min Tilslutning til alle Enkeltheder,

men jeg indstiller saavel Lovforslaget som min Kritik til en velvillig Behandling i det Udvalg, som nu kommer.

Oluf Jensen: Det foreliggende Lovforslag har jo som Grundlag en Kommissionsbetænkning, og den paagældende Kommission var sammensat meget alsidigt. Den bestod af praktiserende Læger, af Repræsentanter for Lægevidenskaben og Sundhedsstyrelsen, af Jurister, Dommere og justitsministerielle Embedsmænd, af Embedsmænd fra det daværende Sundhedsministerium og tillige af et Medlem af hvert af de store politiske Partier i begge Rigsdagens Ting samt af Repræsentanter for Sygekassevæsenet. Naar en saadan Kommission har afgivet en saa fortrinlig Betænkning — den højtærede Minister brugte netop i sin Forelæggelsestale det Udtryk, at det var et *fortrinligt* Forslag, Kommissionen var kommet med —, skulde man tro, at dette Lovforslag havde faaet en let Gang gennem det andet høje Ting. Dette er imidlertid ikke sket. Der er stillet ikke mindre end 60 Ændringsforslag i Folketinget, hvoraf ganske vist en Del er formelle, men de reelle Ændringer har absolut ikke gjort Lovforslaget bedre, de har været til Skade for Forslaget og vakt Misforståelse ikke alene indenfor Lægestanden, men ogsaa indenfor Sygekasserne og de kommunale Raad.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder. Jeg vil blot nævne, at det, der gaar som en rød Traad gennem Folketingets Behandling af dette Lovforslag, er, at man indskærper Lægerne yderligere Pligter til Fordel for Kvaksalverne. Man har udvidet Kvaksalvernes Rettigheder og lagt flere Pligter paa Lægerne. De to foregaaende ærede Talere er kommet nærmere ind paa forskellige Paragraffer. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder, jeg vil blot have Lov til at nævne et Par Ting, som fuldt ud viser, at man har en Mistillid til Lægerne, som den danske Lægestand ikke fortjener. Vi har en dygtig og samvittighedsfuld Lægestand herhjemme, en Lægestand, som har et godt Ord paa sig ogsaa ude i den vide Verden, og den fortjener ikke den Mistillid, som Folketinget ved sin Behandling af Kommissionsbetænkningen har vist den. I § 6, 2det Stykke, siges, at uden Indenrigsministeriets Samtykke maa en Læge ikke være knyttet til en Virksomhed, der fremstiller Lægemedler. Jeg kan aldeles ikke forstaa, hvad der skulde være i Vejen derfor. Jeg synes tværtimod, at det vilde være et Gode, om der var et Sam-